

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2007. évi október hó 4. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A bünszövetségben, társtettesként elkövetett jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntette miatt az **I.rendű vádlott ÉS TÁRSAI** ellen indított büntető ügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2007. évi április hó 6. napján nyilvánosan kihirdetett **3.B.594/2006/95.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a

azzal, hogy a vádlottak cselekményének megnevezése pontosan: **bünszövetségben, társtettségben, kereskedéssel elkövetett jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntette.**

A vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **b e s z á m í t j a .**

Megállapítja, hogy az I. r. vádlott anyja nevének írásmódja: **(vezetéknév)**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság az I. r., a II. r. és a III. r. vádlott bűnösségét bünszövetségben, társtettségben elkövetett, jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntetében állapította meg. Ezért az I. és a II. r. vádlottat - egyezően - 5 év 6 hónap börtönre és 6 év közügyektől eltiltásra, a III. r. vádlottat 8 év fegyházra és 8 év közügyektől

eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, az eljárás során lefoglalt kábítószer elkobozta.

Az I. és a II. r. vádlottal szemben fejenként és egyezően összesen 650.000,-forintra, a III. r. vádlottal szemben 6.000.000,- forintra vagyonekobzást rendelt el. A vádlottaknak kiadandó bűnjeleket visszatartotta a velük szemben kiszabott vagyonekobzás és az őket terhelő bűnügyi költség biztosítása végett.

III.rendű vádlott anyja neve tulajdonát képező betétszámlakönyvre, folyószámlára, ingatlantulajdonra, valamint **1. sz. név** tulajdonát képező folyószámlára, megújuló betétekre és betétszámlakönyvekre elrendelt zár alá vételt feloldotta. A bírósági letétben lévő 1.500.000,- forint lefoglalását megszüntette és azt **1. sz. név-nek** kiadni rendelte.

Kötelezte a vádlottakat részben külön-külön, részben egyetemlegesen az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére, továbbá megállapította az államot terhelő bűnügyi költség összegét is.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

- az ügyész mind a három vádlott terhére, hosszabb tartamú fő- és mellékbüntetés kiszabása, valamint a III. r. vádlott vonatkozásában az édesanya, III.rendű vádlott anyja neve zár alá vett vagyonára vagyonekobzás elrendelése végett;
- az I. r., a II. r. vádlottak és védőik a kiszabott büntetés enyhítése végett;
- a III. r. vádlott és védője a bűncselekmény téves minősítése miatt, annak megállapítása végett, hogy a III. r. vádlott a bűncselekményt kábítószerfüggőként követte el, erre figyelemmel a kiszabott büntetés enyhítéséért. A III. r. vádlott és védője sérelmezték a bizonyítási indítványok elutasítását is.

A fellebbviteli főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelenlévő ügyész perbeszédében a vádlottak terhére bejelentett fellebbezést a fő- és mellékbüntetések súlyosítására irányuló részében fenntartotta, a további vagyonekobzásra vonatkozó részében visszavonta. Az elsőfokú ítélet tényállásának kisebb mértékű kiegészítését, a vádlottak által elkövetett bűncselekmény megnevezésének pontosítását, a III. r. vádlott és védője által a másodfokú eljárásban is előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője fellebbezését írásban részletesen indokolta (Bf. 16. sorszám). Ebben továbbra is vitatta, hogy a vádlotti cselekvőség kimeríti a bünszövetség fogalmi elemeit. Nyomatékos enyhítő körülményként kérte figyelembe venni azt, hogy az I. r. vádlott quasi bűnsegédi magatartást valósított meg azzal, hogy lényegében „futárként” kapcsolódott be a kábítószerkereskedelembé, illetve annak figyelembevételét is kérte, hogy a vádlott az úgynevezett könnyű drogra követte el a

bűncselekményt. Mindezek alapján a kiszabott büntetés enyhítését kérte. Emellett két elírást is észrevételezett az elsőfokú ítélet történeti tényállásában.

A III. r. vádlott a másodfokú eljárás során több beadványában is indokolta fellebbezését, illetve bizonyítási indítványokat terjesztett elő (Bf. 3. sorszám, 15. sorszám, 19. sorszám). A III. r. vádlott új igazságügyi elmeorvos-szakértők kirendelését kérte, mert álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban előterjesztett szakértői vélemények között ellentmondás volt, amelyet az elsőfokú bíróság nem oldott fel. Fellebbezésében azt is állította, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor nem azt állapította meg, hogy a bűncselekményt kábítószerfüggőként követte el.

A szabadságvesztés tartamának enyhítése mellett, egészségi állapota miatt a végrehajtási fokozat enyhítését, azaz börtönfokozat megállapítását is kérte. Sérelmezte továbbá a 6.000.000,- forint összegű vagyonelkobzást is. Vagylagos indítványként az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is kérte.

A III. r. vádlott meghatalmazott védője is részletesen megindokolta fellebbezését. Ebben védencével egyezően annak megállapítását kérte, hogy a III. r. vádlott a bűncselekményt kábítószerfüggőként követte el. Indítványozta a szakértői ellentmondások feloldása végett újabb igazságügyi elmeorvos-szakértők kirendelését valamint a III.r.vádlott két cellatársának tanúkenti kihallgatását a III. r. vádlott függőségére vonatkozóan.

A III. r. vádlott és védőjének felkérése alapján a III. r. vádlottat a kábítószer függőség vonatkozásában megvizsgálta **2. sz. név** pszichiáter addiktológus főorvos. A III. r. vádlott védője a vizsgálatról készült véleményt a fellebbezésének indokolásához csatolta (Bf. 20. sorszám) és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság **2. sz. név**-t a Be. 112. § (2) bekezdése alapján szakértőként vonja be az eljárásba, véleményét szakértői véleményként értékelje, vagy ehelyett a másodfokú bíróság újabb igazságügyi elmeorvos-szakértőket rendeljen ki. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a **1. sz. városbeli** szakértők által előterjesztett szakvéleményt fogadja el.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen írásban indokolt fellebbezését mindenben fenntartotta, nyomatékos enyhítő körülményként kérte figyelembe venni, hogy az I. r. vádlott a büntetőeljárás kezdetétől fogva, mindvégig tényfeltáró beismerő vallomást tett. Ezért a kiszabott büntetés lényeges enyhítését kérte.

A II. r. vádlott védője szintén arra hivatkozott, hogy a II. r. vádlott magatartása quasi bűnsegédi magatartás volt. Nyomatékos enyhítő körülményként hivatkozott a II. r. vádlott feltáró jellegű beismerő vallomására. Mindezekre figyelemmel a kiszabott büntetés lényeges enyhítését kérte.

A III. r. vádlott védője lényegében fenntartotta az írásban benyújtott fellebbezés indokolásában írtakat, vagyis azt, hogy a III. r. vádlott kábítószerfüggőként követte el a bűncselekményt és ennek megállapítása végett újabb igazságügyi elmeorvos-szakértők kirendelését látja szükségesnek. Ennek hiányában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte és másodlagos indítványként terjesztette elő az enyhítésre irányuló fellebbezést.

Az I. és a II. r. vádlottak mindenben csatlakoztak védőikhez.

A III. r. vádlott fellebbezését szóban részletesen megindokolta. Ebben **2. sz. név** pszichiáter addiktológus orvos véleményének, illetve a **1. sz. városbeli** elmeorvos-orvossal szakvéleményének elfogadásával annak megállapítását kérte, hogy a bűncselekményt kábítószerfüggőként követte el. Ezért olyan súlyú szabadságvesztés kiszabását kérte, amelyet az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával letöltöttnek lehet tekinteni, börtön fokozat megállapítását, a vagyonelkobzás összegének enyhítését is kérte, illetve vagylagosan indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is.

A fellebbezések alaptalanok.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva, a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok csaknem maradéktalan betartásával folytatta le. Eljárási szabályt sértett azonban, amikor a III. r. vádlott esetében a korábbi próbára bocsátással kapcsolatos ügyét a Be. 568. § (3) bekezdése alapján nem egyesítette a jelen üggyhöz és a próbára bocsátással kapcsolatos rendelkezést nem helyezte hatályon kívül. Tekintettel arra, hogy a másodfokú elbíráláskor a próbaidő már letelt, ezért az ítélőtábla csupán az eljárási szabálysértés megállapítására szorítkozott.

Bár mind a három vádlott egymástól függetlenül beismerte a bűncselekmény elkövetését, egymás közötti és saját vallomásaikban is voltak olyan ellentmondások, amelyeket az elsőfokú bíróságnak a bizonyítási eljárás során fel kellett oldania. Emellett a III. r. vádlott következetesen állította, hogy a bűncselekményt kábítószerfüggőként követte el.

A vádlotti vallomások csökkenő tendenciát mutattak mind a szállítások számát, mind a szállított mennyiséget illetően. Az elsőfokú bíróság a vádlotti vallomások, valamint a **(utca megnevezése)** utcai garázs tulajdonosának, **1. sz. tanú** tanúvallomásának egybevetése alapján - a vádirati tényállástól eltérően, de a felvett bizonyítás eredményeként megalapozottan - állapította meg azt, hogy a vádlottak 2004. április

végétől - május elejétől összesen öt alkalommal szállítottak kábítószer a Magyar Köztársaság területére.

A behozott kábítószer hatóanyagtartalmát illetően is, az elsőfokú bíróság a vádlottakra legkedvezőbb értékkel, vagyis a legalacsonyabb hatóanyag tartalommal számolt.

Az elsőfokú bíróság igen körültekintő és részletes bizonyítást vett fel a III. r. vádlott kábítószer fogyasztásával kapcsolatosan is. A szakértők meghallgatásán kívül több, a III. r. vádlott környezetében élő olyan személyt is kihallgatott tanúként, akitől a III. r. vádlott kábítószer fogyasztására vonatkozóan érdemi információt nyerhetett. A tárgyaláson meghallgatott szakértők egybehangzóan nyilatkoztak, hogy véleményük felállításához a vádlott vizsgálatán, kábítószerfogyasztási szokásainak megkérdezésén kívül szükséges a környezetében élő személyek által tapasztalt figyelembevétele is. Az elsőfokú bíróság által erre vonatkozóan kihallgatott **2. sz. tanú neve, 3. sz. tanú neve, 4. sz. tanú neve, 5. sz. tanú neve** tanúk nem támasztották alá a III. r. vádlott által mondottakat. **3. sz. tanú** abban az időszakban volt a III. r. vádlott barátnője, amikor a III. r. vádlott, állítása szerint rászokott a kábítószeres fogyasztásra. A közeli ismerősi viszony ellenére a tanú nem tapasztalta azt, hogy a III. r. vádlott kábítószer fogyasztott volna. A vádlott felesége és anyja e tekintetben nyilvánvalóan nem tekinthetők elfogulatlanoknak, ezért a III. r. vádlottat támogató vallomásuk az előbb említett tanúk vallomását nem gyengítették azzal együtt, hogy vallomásuk is csak kábítószer fogyasztást támaszt alá, melyet a szakértők is megállapítottak.

Az előbb felsorolt tanúk vallomásán kívül az elsőfokú bíróság körültekintően mérlegelte azt is, hogy a III. r. vádlott által vallott napi kábítószer mennyiség költsége és a III. r. vádlott akkori jövedelme messze nem állt egymással arányban. Az elsőfokú bíróság azt is mérlegelési körébe vonta, hogy aggályos a III. r. azon nyilatkozata is, mely szerint azért nem fogyasztott a letartóztatását megelőzően két hétig kábítószer, mert arra nem volt pénze. Helyesen mutatott arra rá az elsőfokú bíróság, hogy a III. r. vádlott jelentős mennyiségű kábítószerrel kereskedett, amiből lényegében tetszése, illetőleg szükséglete szerint fogyaszthatott volna.

A III. r. vádlott kábítószer függőségét cáfolta azon tanúk vallomása is, akikkel a III. r. vádlott az ingatlanvásárlások során üzleti kapcsolatba került, és vallottak a III. r. vádlott tárgyalási stílusáról, határozott magatartásáról.

E bizonyítékok sorába illeszkedett az úgynevezett **2. sz. városbeli** szakértői vélemény, de az úgynevezett **1. sz. városbeli** szakértői vélemény is. Az ítéletábra nem osztotta azt a védelmi érvelést, hogy a szakértői vélemények között ellentmondás volt, ezért az elsőfokú bíróságnak új szakértőket kellett volna kirendelnie. Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson mind a négy szakértőt igen részletesen meghallgatta (41. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv, 45. oldaltól). **1. sz. szakértő neve** igazságügyi elmeorvos-

szakértő rámutatott arra, hogy a vádlott igazolt, meglévő betegségére, depressziójára rendszeresen szedett gyógyszereket. A kábítószer fogyasztását illetően azonban csak az általa elmondottak álltak a szakértők rendelkezésére. A vádlott azonban olyan mennyiségű és olyan összetételű napi kábítószer fogyasztást vallott, amely életszerűtlen és e vonatkozásában **2. sz. szakértő neve** igazságügyi orvosszakértő **1. sz. városbeli** pszichiáter is - kételyeit hangoztatva - azt nyilatkozta, hogy ilyen a praxisában még nem fordult elő.

A III. r. vádlottnál meglévő májzsírosodás sem feltétlenül a kábítószer-fogyasztásból ered, hiszen a vádlott italfogyasztásáról tanúk is vallottak, de előéletében is többször szerepel ittas járművezetés vétsége.

A **1. sz. városbeli** szakértői vélemény szerint is a fokozott májzsírosodás és a kéthegyű billentyű mellső vitorlájának túlfeszülése spontán módon is jelentős arányban fordul elő. Így e két tünetegyüttes kialakulását a kábítószer fogyasztás elősegítette, de a **1. sz. városbeli** szakértői vélemény szerint sem bizonyítja a III. r. vádlott kábítószer függőségét.

A III. r. vádlott által elvonási tünetként megjelölt rosszullét, álmatlanság, kézremegés, tenyérizzadás természetes tünetegyüttese az eddig még fogvatartásban nem volt III. r. vádlott depresszió talaján kialakult lelki állapotának.

Csak a teljesség érdekében jegyzi meg az ítéletábra, hogy a III. r. vádlott és védője által elfogadott szakértői véleményt előterjesztő **2. sz. szakértő neve** is tett a tárgyaláson olyan értelmű nyilatkozatot, hogy „figyelembe vettem a véleményemben azt, hogy a III. r. vádlott nagyon pontosan tudja, hogy jogi érdeke az, hogy függőnek nyilvánítsák" (41. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal második bekezdés). Nem vitás, hogy sem **2. sz. szakértő neve**, sem **1. sz. szakértő neve** szakértő kompetenciába nem tartozik, hogy ilyen tartalmú kijelentést tegyen (1. sz. szakértő neve hasonló tartalmú nyilatkozata 41. sorszámú jegyzőkönyv 53. oldal hatodik bekezdése).

E kijelentések azonban az előterjesztett szakvéleményeket nem teszik aggályossá. A szakértők egyebekben a szakma szabályainak és az Egészségügyi Minisztériumnak a kábítószer függőség véleményezéséről megjelent módszertani levelében írt iránymutatásnak, továbbá az Egészségügyi Világszervezet Betegségek Nemzetközi Osztályozása 10. Revíziójának megfelelően foglaltak állást abban, hogy a rendelkezésükre álló adatok birtokában a III. r. vádlott nem tekinthető kábítószerfüggőnek, csupán kontrollált kábítószer fogyasztónak. Bár a szakértők szakvéleményükben nem hivatkoztak kifejezetten a módszertani levélre, valamint az úgynevezett BNO-10-re, de a szakvélemény tartalmából kétségek nélkül megállapítható, hogy nyilatkozatuk megtételekor ennek ismeretében jártak el.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok alapos, körültekintő mérlegelése után mondta ki azt, hogy a III. r. vádlott nem kábítószerfüggő, hanem kontrollált kábítószer fogyasztó volt a bűncselekmény elkövetésekor.

Mindezekből az is következik, hogy az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása a bizonyítékok mérlegelésén alapult. Ez a tényállás megalapozott és irányadó volt a másodfokú eljárásban is. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére egyebek mellett csak abban az esetben kerülhet sor, ha az elsőfokú ítélet oly mértékben megalapozatlan, hogy ez a másodfokú eljárásban nem küszöbölhető ki. Ilyenről a jelen esetben a már kifejtettek alapján nincs szó. Ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló védelmi fellebbezéseket az ítéletábra alaptalannak tartotta.

A Be. 353. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság eljárásban bizonyításnak akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, vagy az hiányos, továbbá, ha a bizonyítás az elsőfokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslását eredményezheti. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges terjedelemben lefolytatta, ennek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg. Ezért a másodfokú bíróság további bizonyítás felvételét nem tartotta szükségesnek, így a III. r. vádlott és védője által új igazságügyi orvosszakértők kirendelésére, vagy **2. sz. név** szakértőkénti bevonására, továbbá a III. r. vádlott cellatársainak tanúkénti kihallgatására irányuló bizonyítási indítványait elutasította. Az ítéletábra az előzőekben már részletesen rámutatott arra, hogy mindenben osztotta az elsőfokú bíróságnak azon álláspontját, mely szerint a III. r. vádlott nem volt kábítószerfüggő és ennek további bizonyítására szükségtelen újabb szakértők kirendelése. A III. r. vádlott elvonási tüneteit illetően pedig a zárkatársak tanúvallomása sem bírna jelentőséggel, hiszen a III. r. vádlott által leírt tünetek az elzárással, a depresszióval szükségszerűen együtt járó tünetek is lehetnek, ezért a tanúk ilyen irányú vallomása sem eredményezhetné eltérő tényállás megállapítását, figyelemmel a rendelkezésre álló és az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékokra.

Az elsőfokú ítélet tényállását az ítéletábra az iratok, továbbá a III. r. vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján a következőkkel egészítette ki, illetőleg helyesbítette (Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja):

A III. r. vádlott depressziója miatt a fogvatartása alatt is folyamatos orvosi ellenőrzés alatt áll, nyugtatókat szed. A nyilvános ülésen azonban semmilyen gyógyszer hatása alatt nem állt.

Kiegészítette az ítéletábra az elsőfokú ítélet tényállását azzal, hogy a vádlottak által értékesítés végett a Magyar Köztársaság területére behozott növényi anyag kannabisz

tartalmú marihuána, amely a 142/2004 (IV. 29.) Korm. rendelet K1 és P2 jegyzéke alapján kábítószernek minősül.

Helyesbítette az elsőfokú ítélet 5. oldal negyedik bekezdését akként, hogy az **(utca, házszám) alatti** garázsban nem a III., hanem az I. r. vádlott felejtette égve a villanyt.

Helyesbítette a 7. oldal ötödik bekezdését akként, hogy a behozott kábítószerből nem az I., hanem a III. r. vádlott fogyasztott a II. r. vádlottal együtt. Ezt a bekezdést azonban kiegészítette azzal is, hogy a II. és a III. r. vádlott kábítószer fogyasztását az ügyész nem kívánta a vád tárgyává tenni, a vádirat ezt kifejezetten tartalmazza (Csongrád Megyei Főügyészség 2.B.2295/2004/107. számú vádiratának 3. oldal utolsó bekezdése). Ez utóbbi kiegészítés azért szükséges, mert az 1/2007. Büntető jogegységi határozat alapján ellenkező esetben a vádlottak kábítószer fogyasztását és a kábítószerrel történő kereskedését halmazatban kellett volna megállapítani.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és bűncselekményeiket a törvénynek megfelelően minősítette. A bűncselekmény megnevezésének pontosítását az ítélet tábla a kialakuló bírói gyakorlatra tekintettel tartotta szükségesnek. A Legfelsőbb Bíróság, de a Szegedi Ítélet tábla is több határozatában már rámutatott arra, hogy a fogyasztói típusú és a forgalmazói típusú elkövetési magatartások éles különválasztásával indokolttá vált az, hogy az azonos törvényi tényálláson belül szabályozott különböző elkövetési magatartások a bűncselekmény megnevezésében is kifejezésre jussanak. (Szegedi Ítélet tábla Bf.II.66/2007/9., Bf.II.145/2006/12., Bf.I.47/2007/32. Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságának Bfv.III.261/2005/6. számú, illetve Bfv.I.402/2005/5. számú határozata). Ezért a másodfokú bíróság - osztva a főügyészségi átiratban írtakat - a rendelkező részben írtak szerint pontosította a bűncselekmény megnevezését.

Az ítélet tábla alaptalannak tartotta azokat a védelmi érveléseket, amelyek szerint a vádlottak cselekvősege nem merítette ki a bünszövetség fogalmi ismérveit. A Btk. 137. § 7) pontja szerint bünszövetség akkor létesül, ha két vagy több személy bűncselekményeket szervezeten követ el, vagy ebben megállapodik és legalább egy bűncselekmény elkövetését megkísérlik, de nem jön létre bünszervezet. A bünszervezet fogalmát ugyanezen szakasz 8) pontja határozza meg. A bünszervezet egy, a bünszövetségnél jóval összehangoltabban működő szervezet, alá- fölé rendeltségi viszonyt magában foglaló csoport. A bünszövetség ehhez képest a társas bűnelkövetés lazább formája, amelynél az szükséges, hogy két vagy több személy megállapodjon abban, hogy bűncselekményeket szervezeten követ el és ezek közül legalább egyet meg is kíséreltek. Az irányadó tényállás szerint az I. és a II. r. vádlottak megállapodtak a III. r. vádlottal abban, hogy a III. r. vádlott által átvett hálózatban akként működnek közre, hogy anyagi ellenszolgáltatás fejében a III. r. vádlott iránymutatása alapján külföldről kábítószer hoznak be a II. r. vádlott átalakított személygépkocsijában. A megállapodás kiterjedt tehát a behozatal módjára,

időpontjára, a rejtekhelyre és olyan konspirációs megoldásokra is, hogy a II. r. vádlott a határátkelőhely előtt kiszáll a személygépkocsiból és csak magyar területen száll abba vissza. Kiterjedt a megállapodás arra is, hogy milyen garázsba pakolják ki a kábítószer és miként honorálja ezt a III. r. vádlott. A megállapodás eleve magában foglalta azt, hogy nem csak egyszeri szállításról lesz szó. Így a három vádlott megegyezése minden tekintetben megfelel a bünszövetség törvényi kritériumának.

Osztotta viszont az ítéletábra az I. és II. r. vádlottak, valamint védőik azon álláspontját, hogy e két vádlott lényegében „futárként” kapcsolódott be a kábítószer kereskedés láncolatába, hiszen a kábítószer értékesítésében már nem vettek részt. A kereskedelem azonban olyan széleskörű tevékenység, amely felöleli az áru elrejtését, csomagolását, szállítását. Aki kábítószerrel kereskedik, annak célja a kábítószer forgalomba hozatala, de nem áll közvetlen kapcsolatban a kábítószer megszerzőjével, vagy nem vesz részt közvetlenül az értékesítésben. Csak a már előbb részletezett magatartásával kapcsolódik be a kereskedelmi láncolatba. Az I. és a II. r. vádlottak által sem vitatottan, de egyébként ez az általuk behozott mennyiségből is adódik, hogy tudtak arról, a III. r. vádlott értékesíteni fogja az általuk behozott kábítószer. Ezért magatartásuk nem a kereskedéshez kapcsolódó bűnszerű magatartás, hanem társtettesi elkövetés.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülmények között elmulasztotta feltüntetni azt a nyomatékos enyhítő körülményt, hogy különösen az I. r. vádlott a bűncselekmény elkövetését az eljárás kezdetétől fogva mindvégig következetesen beismerte, tényfeltáró, a hatóság munkáját is segítő, bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomást tett. Lényegében a II., majd utóbb a III. r. vádlott is elismerte a bűnösségét. Ez a tény, továbbá az I. és a II. r. vádlottnál helyesen számba vett további enyhítő körülmények, úgymint az időmúlás, a büntetlen előélet, a II. r. vádlott esetében az, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról is gondoskodik olyan nyomatékos enyhítő körülmények voltak, amelyeket az elsőfokú bíróság messzemenőig figyelembe vett e két vádlott büntetésének kiszabásakor.

Ezért az elsőfokú bíróság által az I. és a II. r. vádlottakkal szemben kiszabott, a törvényi minimumhoz közeli 5 év 6 hónap tartamú szabadságvesztés nem olyan súlyos, amelynek lényeges enyhítését az ítéletábra indokoltnak tartotta volna.

A hatályos büntetőtörvénykönyvünk nem differenciál aszerint, hogy az elkövető milyen típusú, milyen hatóanyag tartalmú kábítószerre követte el a bűncselekményt. Az adott bűncselekmény büntetési tétele azonban kellően tág keretet biztosít a jogalkalmazó számára ahhoz, hogy e vonatkozásban is differenciáltan szabja ki a büntetést.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor is, amikor az I. és a II. r. vádlottal szemben azonos tartamú fő- és mellékbüntetést alkalmazott. A II. r. vádlott alaptalanul hivatkozott arra, hogy a kábítószerkereskedésben közvetlenül nem vett részt, hiszen a kábítószerhez hozzá sem nyúlt és még a személygépkocsiból is kiszállt, amikor abban elrejtve az I. r. vádlott a kábítószerrel az országba behozta. Azt, hogy maguk a vádlottak sem tettek különbséget saját elkövetői magatartásuk között, bizonyítja, hogy a III. r. vádlottól azonos összegű fizetségben részesültek a szállításokért.

A III. r. vádlott esetében is a büntetés kiszabásánál figyelembe vett körülményekkel arányos fő- és mellékbüntetést szabott ki az elsőfokú bíróság. III. r. vádlott büntetett előéletű, a bűncselekmény elkövetésére az ő kezdeményezésére került sor, I. és II. r. vádlottakat ő látta el információval és a szükséges pénzzel. A kereskedésen, mint elkövetési magatartáson belül tehát a III. r. vádlott bár a szállításban nem vett részt, de azzal, hogy azt megszervezte, irányította, majd a behozott kábítószerrel értékesítette olyan többlet cselekményt valósított meg, amely a számba vett további súlyosító körülmények mellett indokoltá tette a vele szembeni súlyosabb büntetés kiszabását. Az elsőfokú bíróság által kiszabott 8 év szabadságvesztés az ún. belső arányosságnak megfelel és igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához, valamint a III. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességhez. Ezért annak lényeges enyhítését az ítélőtábla a III. r. vádlott beismerő vallomása, gyermekei és meglévő betegségei ellenére sem látta indokoltnak.

Az ítélőtábla alaptalannak tartotta a kiszabott fő- és mellékbüntetések súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést is. Az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket, amelyekben belül nyomatékos enyhítő körülményként kell figyelembe venni az időmúlást, azt hogy a vádlottak hosszú ideje állnak büntetőeljárás hatálya alatt. Ezeknek az enyhítő körülményeknek a sora kiegészül az ítélőtábla által figyelembe vett (de lényegében az elsőfokú bíróság által is figyelembe vett, de le nem írt) enyhítő körülménnyel, vagyis mind a három vádlott tényfeltáró, bűnösségére kiterjedő beismerő vallomásával. Mindezek alapján az ítélőtábla nem tartotta indokoltnak a vádlottak fő- és mellékbüntetéseinek lényeges súlyosítását sem.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor is, amikor az I. és a II. r. vádlottak esetében a törvényben előírtnál eggyel enyhébb büntetésvégrehatási fokozatban rendelte végrehajtani a szabadságvesztést. A III. r. vádlott fellebbezése részben arra is irányult, hogy az ő esetében is fegyház fokozat helyett börtön fokozatot állapítson meg a bíróság, tekintettel egészségi állapotára. A III. r. vádlott szerepe azonban nem hagyható figyelmen kívül e bűncselekményben és meglévő betegsége nem olyan súlyos, amelyet a fogvatartása alatt ne lehetne gyógyszeresen kezelni. Ezért az ő esetében az ítélőtábla nem látott indokot arra, hogy a szabadságvesztést enyhébb végrehajtási fokozatban rendelje végrehajtani.

A vádlottakkal szemben alkalmazott mellékbüntetések tartama is megfelelő. A bűncselekmény jellegére, tárgyi súlyára figyelemmel szükséges és indokolt, hogy a vádlottak az elsőfokú ítéletben meghatározott időpontig ne vegyenek részt a közügyek gyakorlásában.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek, a vádlottak előzetes fogvatartásának beszámítására vonatkozó törvényi rendelkezést csupán azzal egészítette ki az ítéletábra, hogy az a Btk. 99. § (2) bekezdésén is alapul.

A vagyonelkobzás körében az ítéletábra mellőzte a Btk. 77/C. § (1) bekezdés a) pontjára történő utalást, hiszen azt az elsőfokú bíróság nem alkalmazta.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, ezért az elsőfokú ítéletet - a rendelkező részben írt pontosítással - mind a három vádlott vonatkozásában a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be.

Az I. r. vádlott nyilatkozata és a másodfokú eljárásban beszerzett születési anyakönyvi kivonatának másolata alapján helyesbítette az I. r. vádlott anyja nevének írásmódját. Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú ítélet bevezető része nem tüntette fel az elsőfokú ítélet kihirdetésének napját és azt a tényt, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletét nyilvánosan hirdette ki. Ezek az adatok azonban a tárgyalási jegyzőkönyvből kétség kívül megállapíthatók voltak, ezért azokat a másodfokú bíróság a másodfokú határozat rendelkező részében feltüntette.

S z e g e d, 2007. évi október hó 4. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k. a tanács elnöke, Dr. Cserhádi Ágota s.k. a tanács tagja, előadó, Dr. Katona Tibor s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítéletábra Bf.II.236/2007/22. számú végzése és a Csongrád Megyei Bíróság 3.B.594/2006/95. számú ítélete a jelen végzés folytán mind a három vádlott vonatkozásában a mai napon jogerős és végrehajtható.

S z e g e d , 2007. évi október hó 4. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k. a tanács elnöke

